

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-521/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu toga suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužitelja Denisa Radulovića iz Grižane, Grižane-Belgrad, OIB: 97972996168, zastupanog po punomoćniku Matku Novincu, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 17. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 21. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u čl. 5. st. 1. Ugovora o kreditu br. 336-40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od dana 08. studenog 2006. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koje glase: „Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) jednokratno...”

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.204,65 Eur sa zateznim kamatama tekućim od 21. svibnja 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu u kojoj navodi kako je 07. lipnja 2005. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 336-40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini na iznos od 100.400,00 CHF, potvrđen

kod javnog bilježnika Krešimira Kuzle iz Opatije pod brojem OU-277/05 dana 08. lipnja 2005. godine kao javnobilježnički akt. Člankom 2. Ugovora o kreditu tuženik je odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 100.400,00 CHF u kunscoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize tuženika na dan korištenja kredita. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su sukladno čl. 3. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 607,88 CHF, u kunscoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja. U trenutku isplate (30.06.2005.g.) kredita tečaj CHF po srednjem tečaju HNB-a u odnosu na Kunu iznosio je 4,728045 Kn za 1 CHF. Tuženik je člankom 5. stavkom 1. Ugovora o kreditu odredio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva- 1,25 % od iznosa kredita, a koju je tuženik odbio tužitelju jednostrano od iznosa kredita. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003- dalje u tekstu ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/03, koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane prednika tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,25 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od prednika

tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 5. st. 1. ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik obvezuje prije korištenja platiti banci naknadu, ali se ne navodi na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba čl. 5. st. 1. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 81. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (2003. godine) odnosno čl. 96. st. 1. i 2. novog Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra NEPOŠTENOM, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 5. st. 1. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Navedeno se ima analogno primijeniti i na ugovornu odredbu vezanu za naknadu za obradu kredita. Slijedom navedenog tužitelj predlaže sudu donošenje presude kojom će utvrditi ništetnom odredba sadržana u čl. 5. st. 1. Ugovora o kreditu br. 336-40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od dana 08. studenog 2006. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koje glase: „Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) jednokratno...“ sve uz naknadu troška postupka tužitelju.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik ne spori da je 07. lipnja 2005. s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 336-40/2005 (dalje: Ugovor) te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada. Međutim tuženik prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.330,00 EUR kao suviše visoko naznačenoj. Tuženik ističe da je po predmetnom kreditu naplaćena naknada koja

iznosi 787,53 EUR (po fiksnom tečaju konverzije) iz čega je razvidno da je vrijednost predmeta spora za deklaratorni zahtjev određena u nerazmjerno visokom iznosu. Dodatno, budući da tužitelj ni ne postavlja kondemnatorni zahtjev, za pretpostaviti je da namjerava po okončanju ovog postupka podnijeti tužbu radi isplate. Slijedom navedenog, radi se o obijesnom parničanju je tužiteljev isključivi cilj u ovom postupku ostvarivanje prava na naknadu troškova. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 3. ZPP – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu ne većem od 787,53 EUR. Tuženik ističe kako test poštenosti sukladno Zakonu o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, 46/07 i 79/07, dalje: ZZP/03) u ovom predmetu nije potrebno provoditi. Naime, ZZP u čl. 85. propisuje obvezu transparentnosti, koja u ovom slučaju nije upitna dok čl. 84. isključuje provođenje testa poštenosti za jasne, lako razumljive i lako uočljive (transparentne) odredbe o predmetu ugovora i cijeni. Tuženik posebno napominje da je ovdje riječ o naknadi koja predstavlja cijenu u smislu čl. 84. ZZP-a. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kako slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“ Evidentno da naknada za obradu kredita čini cijenu tog kredita, koja je tužitelju bila iskazana kroz postotak od ukupne glavnice odobrenog kredita ali i kroz institut efektivne kamatne stope (EKS) čime je tužitelj primio potpunu i transparentnu informaciju o cijeni kredita. Stoga predmetna naknada ispunjava uvjete ugovorne i tržišne transparentnosti. Naime, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja ugovora o kreditu pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u utuženom iznosu (ugovorna transparentnost). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Slijedom navedenoga, a budući da je predmetna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, te predstavlja cijenu usluge, tada se ne provodi se test nepoštenosti, te je predmetan odredba valjana i zakonita. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 5 ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 5 % (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena

određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Isti stav zauzima i sudska praksa. Nadalje, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP/03 i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 100.400,00 CHF (u kunskoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,25 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik opreza radi ističe kako su navodi tužitelja da ugovorna odredba ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu

C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: 1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). S obzirom da se tužitelj poziva na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 5. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u

dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik, ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade za obradu kredita, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, bilo bi bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koje su predmet ovog spora prošlo više od 20 godina. Razdoblje od 20 godina znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznim i izlaznim naknadama. To tim više ima li se na umu kao su ulazne naknade plaćene neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog je djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje spornih naknada predstavlja razuman period u kojemu je prednik tužitelja i tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti tih odredbi, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o kreditu br. 336-40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od dana 07. lipnja 2005. godine (list 7-17 spisa), početni otplatni plan (list 18-21 spisa), obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu (list 22 spisa), popis svih uplata (list 23-26 spisa), knjigovodstvena kartica (list 27-42 spisa), saslušan je tužitelj.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5. st. 1. Ugovora o kreditu br. 336-40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od dana 08. studenog 2006. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koje glase: „Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) jednokratno...”

6. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je kako je predmetnim Ugovorom tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 100.400,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Banke za devize važećem na dan korištenja kredita u svrhu kupovine kuće i to na rok otplate kredita do 30.06.2005. Nadalje, u čl. 5. st. 1. Ugovora ugovoreno je kako se prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) jednokratno.

7. Vezano za prigovore tuženika kako tužitelj nema pravni interes na podnošenje konkretne tužbe na utvrđenje ništetnosti gore navedene odredbe zbog izostanka kondemnatornog zahtjeva za vraćanje stečenoga po osnovi (toga) ništetnog pravnog posla ističe se da je zahtjev za utvrđenje ništetnim prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenoga (bez osnove) na temelju toga pravnog posla ili pak drugih zahtjeva kao posljedice ništetnosti pravnog posla. Pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što, pored deklaratornog, nije postavljen i kondemnatorni zahtjev. Osim toga čl. 328. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. - dalje: ZOO) propisano je neograničeno isticanje ništetnosti, odnosno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, dok je čl. 327. st. 1. ZOO propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana stranka, što znači da pravo na isticanje ništetnosti nije uvjetovano podnošenjem kondemnatornog zahtjeva, pa su neosnovani navodi tuženika da je tužbu u tom dijelu trebalo odbaciti.

8. Tužitelj Denis Radulović je u svom iskazu naveo kako je zaključio sporan ugovor o kreditu jer mu je novac bio potreban za rješavanje stambenog pitanja. U vrijeme zaključenja tog ugovora nije bio vlasnik obrta, društva niti je na adresi kuće bilo registrirano sjedište obrta ili društva. Nije kupljenu kuću nikada iznajmljivao. Vezano za ugovornu odredbu o troškovima obrade kredita rečeno mu je da je plaćanje te naknade uvjet za odobravanje kredita te mu nije objašnjeno zašto naknada upravo u tom iznosu, odn. koji su parametri za izračun iste, rekli su mi samo da to moram platiti te nisam mogao utjecati na sadržaj kako te tako i drugih odredaba ugovora. Prije potpisivanja pročitao je ugovor koji mu baš i nije bio jasan i razumljiv što se tiče te naknade. Na upit tuženika da li mu je, kada se čita sadržaj čl. 5. st. 1. ugovora o kreditu, a u kojem je navedeno da se troškovi obrade kredita izračunavaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jasna ta odredba, naveo je kako mu je jasno, no radilo se o velikom iznosu.

9. Tužitelj na kojem je teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti je dokazao svoje svojstvo potrošača te činjenicu kako se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe za kupnju kuće radi rješavanja stambenog pitanja.

10. Tvrdnja tuženika da se na ovaj spor ne može primijeniti čl. 118 ZZP-a jer on nije bio na snazi 2007. kad je sklopljen predmetni ugovor o kreditu nije osnovana. Naime, ta odredba koja proširuje subjektivne granice pravomoćnosti presuda donesenih u kolektivnom sporu je odredba procesne naravi i iz čl. 146 ZZP-a proizlazi da se na postupke koji su pokrenuti u vrijeme važenja tog zakona, kao što je to i ovaj postupak, primjenjuje odredbe ZZP-a pa se tužitelj može u skladu s čl. 118 ZZP-a pozivati na utvrđenja iz kolektivnog spora Potrošač.

11. Nadalje, prigovor zastare je ocijenjen kao neosnovan jer se protivno navodima iz odgovora na tužbu ne radi o restitucijskom zahtjevu prema kojem bi zastarni rok za predmetno potraživanje počinjao teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je

utvrđena ništetnost, što je u skladu s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. poslovni broj: Su-IV-47/2020-2, prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO/05) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom slučaju tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba ugovora, a za koji zahtjev nije nastupila zastara.

12. Na temelju uvida u Ugovor o kreditu koji prileži spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. ZOO propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Također, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Primjerice su navedene ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje prethodno navedenih pretpostavki, mogle smatrati nepoštenima pa tako i odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja karakteristike proizvoda ili usluge koji su predmet ugovora, bez valjanog razloga. Kao posljedica nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe čl. 102. ZZP propisana je ništetnost, a na što je sud dužan paziti po službenoj dužnosti.

13. Odredbom čl. 59. ZZP propisano je i da obavijest o financijskoj usluzi koja je predmet ugovora sadrži, među ostalim, opis osnovnih obilježja financijske usluge, ukupnu cijenu koju je potrošač dužan platiti za tu uslugu, uključujući sve poreze, pristojbe, naknade i ostale troškove, odnosno, kad točan iznos ukupne cijene nije moguće utvrditi, elemente za izračun ukupne cijene koji omogućavaju potrošaču da sam utvrdi cijenu.

14. Stoga, navod tuženika kojim tvrdi da je odredba Ugovora o kreditu, jasna, lako uočljiva i razumljiva, neosnovan je, s obzirom da temeljem iste nije moguće utvrditi troškove naknade obrade kreditnog zahtjeva, kao i visinu istih, niti mu je objasnio na što se odnose troškovi naknade kako proizlazi i iz iskaza tužitelja te stranke o istoj odredbi nisu pojedinačno pregovarale, što je protivno odredbama čl. 95. i 96. Zakona o zaštiti potrošača. Kako to ispravno navodi tužitelj iz Ugovora, otplatnog plana ili bilo kojeg drugog dokumenta tuženika nije vidljivo na što se točno odnose ovi troškovi (koje je tužitelj snosio u cijelosti), pa je nejasno koje posebne troškove je tuženik mogao imati kod zaključenja ovog konkretnog kredita. Tuženik ne dokazuje da su da su službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita.

15. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, time da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno, određiva. Odredbom čl. 270. st. 1. ZOO propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, ugovor je ništetan. Odredbom čl. 272. ZOO činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

16. U vezi ništetnosti odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita ukazuje se na shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj Rev- 673/2023-2 od 13. veljače 2024. koje glasi: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita, već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti, kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, te okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovore odredbe, sve u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a u vezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP-a“.

17. U konkretnom slučaju navedena odredba je ništetna jer se kao što je navedeno o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ista je, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke i tužitelj kao potrošač na nju i visinu naknade nije mogao utjecati, štoviše ista mu je nametnuta kao obveza, bez znanja na što se konkretno odnosi. Pri tome tuženik nije dokazao ni opravdanost ugovorene visine naknade koju je tuženik naplatio u trenutku isplate kredita. Sama činjenica da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog kreditnog zahtjeva, jer bi u tom slučaju naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu. Tuženik ujedno u ovom postupku nije dokazao koja usluga ili troškovi su podmireni iz te naknade, a koji bi bili u izravnoj vezi s Ugovorom o kreditu. Ta je odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja te da tužitelju nije objašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga.

18. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Pri tome valja reći da se okolnost uzrokuje li sporna ugovorna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ocjenjuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu kredita, već i ocjenom bi li neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Imajući u vidu da se radi o tipskom ugovoru, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade). Također, tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP kao potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

19. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega., to ne zahtjeva nužno u Ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu kredita, međutim kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga. Iz prethodnih utvrđenja ne proizlazi da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade jednako kako nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih) te o njenoj krajnjoj svrsi.

20. Obzirom na sve navedeno, odlučeno je kao u izreci presude.

21. U odnosu na odluku o naknadi troškova parničnog postupka temeljem odredbe iz članka 154. stavka 1. ZPP-a, a s obzirom na uspjeh tužitelja u sporu u cijelosti, tužitelju je kao osnovan dosuđen trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 Eur te podneska od 13.08.2025. u iznosu od po 200,00 Eur (Tbr. 7/1 i Tbr 8/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine, 138/23 dalje: Tarifa), te trošak zastupanja na ročištima 15.01.2026. i 17.04.2026. u iznosu od po 200,00 Eur sukladno Tbr 9/1 Tarife te trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 Eur što uvećano za PDV 25% te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 Eur te presudu u iznosu od 53,10 Eur iznosi ukupno 1.204,65 Eur. Na tako određen trošak tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude do isplate sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a. Tužitelju nije priznat kao osnovan zatražen trošak prijevoza Zagreb-Sesvete-Zagreb 3x u iznosu od ukupno 24,00 Eur s osnove delegacije jer prema odredbi članka 11. stavka 4. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj 28/13, 33/15, 82/15, 82/16, 67/18, 126/19, 130/20, 21/22 i 60/22; dalje ZS) u slučaju delegacije sudskog spisa punomoćnicima stranaka pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza i pravo na naknadu troškova izbjivanja iz pisarnice za vrijeme putovanja određenih Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ako putovanje do drugog suda i natrag do mjesta ureda traje duže od 3 sata, a što konkretno nije slučaj s obzirom na udaljenost Općinskog suda u Sesvetama u odnosu na pisarnicu punomoćnika tužitelja u Zagrebu.

22. Rješenjem suda na pripremnom ročištu primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a utvrđena je vrijednost predmeta spora kao što ju je i tužitelj naznačio u tužbi. Naime, u konkretnom slučaju je tužitelj postavio samo deklaratoran zahtjev na utvrđenje ništetnosti. Odredbom čl. 40. st. 2. ZPP-a propisano je da kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio, a slijedom čega je i vps određen u navedenom iznosu.

U Sesvetama 21. svibnja 2026.

Sudac
Iva Raos

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30888-559e6**

Kontrolni broj: **09640-bd918-429ad**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.